

Tézisek

1. Az istentisztelet lelkigondozói hatása nem cél, hanem lehetőség. Jézus útmutatásából és az első gyülekezetek gyakorlatából kiindulva lehet tudatosan és célszerűen felkészülni és felkészíteni a gyülekezetet az Istennel való találkozásra: a Szentlélek segítségül hívásával Isten igéjét tisztán és csorbítatlanul hirdetni, a folytonosságot képviselő formákat és elemeket ismét funkcióba helyezni, a mindenkor gyülekezetben megjelenő lelki ajándékokkal sáfárkodni s így a formákat aktuális tartalommal megtölteni, és a katechézis során mindegyikre felkészíteni. A Szentírás alapján ezt a lelkigondozói lehetőséget elérendő célul tűzhetjük ki: a gyülekezetet nyitottá formálni és befogadóvá nevelni Isten megajándékozó szeretete iránt (5Móz 6,4kk; Mt 5,3).
2. Szükséges, hogy a református gyülekezetnek legyen kegyességi arculata, mely a közösség életstílusában és az istentiszteletben válik láthatóvá és hallhatóvá. A kettő kölcsönösen hat egymásra és együtt segíthetik elő a hitvallásos identitás megújulását és megerősödését. Az istentisztelet akkor tölt be poimenikai funkciót a gyülekezet életében, ha a rend és a szabadság kettőssége, dialektikája határozza meg.
3. Az éneklés az egyház életmegnyilvánulása. Az egyház, ha igazán egyház, akkor énekel Urának. Éneklése – mely által „Isten igéje lakozhat a nép körében” – felelet a befogadott igére magasztalás, kérdés, hálaadás formájában; továbbadása a megértett igének hitvallás, igehirdetés, tanítás, vigasztalás és intés formájában; s egyengetése az Úr útjának (Ézs 40,1kk) az emberi lélek más eszközök által aligha megközelíthető rejtekében. Ha megszűnik az éneklés, a teremtmény elidegenedetté, az egyház eszköztelenné válik.
4. Jelenkori református istentiszteletünkön a hívő elsőrenden a hallás által vesz részt a szent eseményben. Ez adottság és lehetőség, melyek okán az istentiszteleti kommunikáció minden összetevőjét – az ember valamennyi érzékszervére tekintettel – egyidejűleg kell használni a minél teljesebb hallás érdekében. Ezek közül a legkézenfekvőbb a lelki-hitbeli-érzelmi anyanyelv elsajátítása, tanítása és alkalmazása az énekek által. Az istentiszteleti kultúra kisugárzik a gyülekezet életének egészére, miközben az egyes gyülekezeti tagok keresztyénné növekedésének alapját és távlatát adja.